

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 198.

Tredie Session.

58de Møde.

Fredagen den 16de Januar.

(Forts.)

Fenger (forts.): Jeg maa imidlertid herved strax bemærke, at Halvdelen af denne Sum er bevirket ved, at Krigsministeriets Udgifter af særegne Grunde have været særdeles store, men der bliver alligevel en ikke ubetydelig højere Sum tilbage imod Udgiften for ikke mere end 4 Aar siden. Men jeg finder ikke alene ikke i det foreliggende Lovforslag nogen Plan til Besparelse, men tværtimod endog Forslag i modsat Retning. Der er saaledes navnlig for det Første andraget paa Bestemmelser, som allerede i det førstkommende Finantsaar ville medføre en Udgiftsförøgelse for Staten af mellem 11 à 12,000 Rbd., og som ville blive fortsatte i Fremtiden i den følgende Række af Aar. Dette er i og for sig vistnok allerede meget betænkeligt. Men dernæst indeholder Lovudkastet endvidere Bestemmelser, som ville bevirke, at denne Sum, saavidt man kan forudsæe, lidt efter lidt vil stige, idet der nemlig slet ikke er sat nogen Grændse for, hvormegit Lønningerne i det Hele ville komme til at udgjøre, men det alene er bestemt efter Tjenestetiden, hvorvidt enhver enkelt Embedsmand skal rykke op paa højere Gage. Denne bestemte Udstig til allerede efter saa Aars Forløb at rykke op paa højere Gage, er i mine Øine meget uheldig (Hør!), i Særdeleshed af den Grund, at den indeholder et overordentligt stærkt Løffemiddel, navnlig for de mere middelmaadige Embedsmænd, til at blive i deres Stilling, hvorved tabes den Afgang til Bevægelighed, som vistnok er ønskelig for Contoirpersonalet i det Hele. Der kan gives Andtagelser herfra, det indrømmer jeg; men jeg troer dog, at det maa erkendes, at det i det Hele er ønskeligt, at de Mænd,

som arbejde i Ministerierne, ikke blive altfor gamle i Tjenesten, men at de, medens de endnu ere nogenlunde unge, komme til at gaae over til et mere bevægeligt Liv.

Endvidere indeholder ogsaa Forslaget Bestemmelser, som ville paadrage Statskassen en förøget Byrde, nemlig ved yderligere at besvære Pensionslisten, ikke alene derved, at Gagerne blive højere, men tillige derved, at Pensionsberettigelsen udvides. Jeg skal i denne Henseende tillade mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa de Forhandlinger, som her fandt Sted, da Pensionsloven blev voteret. Jeg troer, at det dengang var den eenstemmige Mening her i Thinget, at et Hovedmiddel til at formindste Pensionsbyrden, og som man burde stræbe at benytte, saavidt det kunde forenes med Tjenestens Løve, var at indskrænke Pensionsberettigelsen, men derimod ikke saameget at nedsætte Pensionens Størrelse. — Jeg troer, at alle de Talere, som dengang havde Ordet, udtalte sig derfor, og jeg troer ogsaa at turde paastaae, at netop det, at man stillede dette i Udstig, vistnok ikke var uden Medvirkning til, at Pensionsloven gik igjennem i den Stikkelse, den fik. Istedetfor en Pensionsformindstelse er nu imidlertid i nærværende Lovudkast foreslaet den Förøgelse, at en heel Klasse af Embedsmænd, som indtil for saa Aar siden saa godt som ikke havde nogen Pensionsberettigelse, nu i sin Heelhed skulde have den. Dette maa jeg ansee for at være en betydelig Indvending imod Lovudkastet.

Jeg troer endelig ogsaa, at det maaskee ved nærmere Undersøgelse vil findes, at det ikke vil være aldeles rigtigt at give alle de Embeder, som her betegnes med det samme Navn, t. Ex. alle Contoirchefer, den samme Lønning; jeg troer, at naar man bliver noget bekendt med de Forretninger, der passere igjennem de for-